

[Christophersen.]

Forslaget om halv dyrtidsregulering har jo tidligere været til debat her i salen på foranledning af venstre og det radikale venstre. Dengang var der ikke flertal for det, men begrundelsen er stadig holdbar. Begrundelsen er den, at det viser sig — det gjorde det bl.a. ved de undersøgelser, som vi sidste forår fik foretaget i forbindelse med finanslovrevisionen — at sådan som børnetilskudsordningen har udviklet sig, ja, så giver dyrtidsreguleringen faktisk overdækning. Børnetilskuddene udgør en procentvis voksende del af børnefamiliernes indkomst, fordi disse børnetilskud er skattefrie.

Det har sådan set aldrig været tanken med børnetilskuddene, at de på den måde skulle have en automatisk vækst indbygget i sig som en procentvis andel af børnefamiliens indkomst. Tanken har jo oprindeligt været, at det skulle være et beløb, der stod i en fast relation til forældrenes indkomst, fordi man derved imødekom de skattepolitiske hensyn, man ønskede at anlægge, så alene af den grund er regeringens forslag ganske rimeligt.

For uddannelsesstøttens vedkommende foreslår regeringen dels, at man begrænser stipendieudgifter, dels at man overfører poster fra statslån til statsgaranterede lån.

Også her tror jeg vi er nødt til at erindre os konklusionerne i perspektivplan II, for også her er der jo en klar sammenhæng mellem de anvisninger, man dér giver, og det, regeringen her foreslår. Vi er nødt til nu at anlægge et andet og mere realistisk, og vi kan også sige et mere differentieret syn på vores muligheder for at finansiere de lange uddannelser. Det kan efter vores opfattelse ikke være urimeligt, at unge, som får en længere uddannelse og derved sikres en livsindkomst, der både ligger to og tre gange over det, som f.eks. en faglært arbejder kan regne med, at de også selv i en vis udstrækning må betale herfor. Det offentlige stiller sit uddannelsesapparat til rådighed, der er stort set fri adgang til at benytte disse uddannelser, hvis man har taget en eller anden adgangseksamen — der er altså ikke nogen adgangsbegrænsning i øjeblikket — man kan selv i meget vidt omfang regulere, i hvor mange år man vil trække på hele dette kostbare apparat.

Det må være rimeligt, at man så over for

dette stiller et krav om, at de, som får denne meget betydelige økonomiske håndsrækning fra det offentlige, også, når vi befinder os i en vanskelig økonomisk situation, er med til at betale noget af det tilbage.

Til sidst skal jeg så nævne regeringens beskæring af reserverne.

Det er jo en ganske karakteristisk holdning hos denne regering, at den netop på reservernes område foretager en ganske betydelig reduktion. Jeg tager det som et udtryk for, at den vil være tilbageholdende med tillægsbevillingsansøgninger, og at den i givet fald så vil være henvist til at skaffe kompenserende besparelser.

Det er også et udtryk for, når regeringen beskærer lovreserverne, altså reserverne til ny lovgivning, at den vil tilrettelægge reformarbejdet her i folketinget i et mere roligt og økonomisk forsvarligt tempo. Det tror jeg utvivlsomt er i overensstemmelse med mange almindelige vælgers syn på det hastværk, som vi i de senere år har haft her i folketinget, med at presse den ene store udgiftkrævende reform igennem efter den anden.

Hvordan vil så det reviderede finanslovforslag øve indflydelse på skattetrykket?

Ja, det vil naturligvis være et spørgsmål, som mange først vil stille sig, når det drejer sig om finansloven. Her er det klart, at det i en vis forstand vil øve en positiv indflydelse, nemlig i den forstand, at de gaver, som hr. Heinesen talte om, men som jo for de flestes vedkommende stort set bare er stramninger, man undlader, altså betyder, at skatte- og afgiftstrykket forskellige steder i samfundet i hvert fald ikke sættes i vejret.

Men dertil kommer så, at de besparelser, som nu foreslås, sammen med et forhåbentlig roligere økonomisk forløb her i landet vil give os et gunstigere udgangspunkt, når vi til efteråret skal drøfte udskrivningsprocent, og det vil også give os et gunstigere udgangspunkt, når vi skal drøfte en langsigtet udgiftsreform.

Om det sidste vil jeg sige, at det er klart, vi ikke kan foretage en mærkbar sænkning af indkomstskattetrykket, medmindre vi i de kommende måneder for alvor går i gang med de store udgiftsreformer. Jeg vil gerne i den forbindelse citere, hvad der står i perspektivplanlægningsrapport II's konklusion.